

ON MUSÍ RŮST A JÁ SE MENŠIT

(Krnov, 16.3.2025)

I.čtení: evangelium podle Jana 3,26-30

II.čtení: epištola Římanům 16

Určitě to taky znáte - při nějakém úklidu jsem našel starou fotku. Před lety jsme se v Orlové vyfotili po bohoslužbách a fotku jsme pak posílali jako pozdrav do Skotska do partnerského sboru do Skotska. Jsem si jistý, že každý z nás má takových fotek kupu.

Na té fotce je mnoho tváří. Některé, které jsem vídal v kostele tak pravidelně, že mi až zevšedněly a ani jsem si nedokázal tu naši modlitebnu bez nich představit. Jiné, které jsem viděl párkrát nebo dokonce jen jednou. U některých jsem si ani nemohl vzpomenout, jak se jmenují, kde se vzali a kam zase zmizeli.

Jedni jsou na fotce v popředí a je dobře vidět jejich úsměvy. Druzí jsou skromně v pozadí, vykukují jen jejich oči nebo čupřina. Stejně jako to bývá i ve sboru – jsou lidé, kteří stojí v čele, mluví z kazatelny, sedávají na staršovstvu a dokážou se nahlas pomodlit při modlitební chvíli nebo pronést plamennou řeč při sborovém shromáždění. Na druhé straně jsou další, kteří zůstávají nenápadní, není je slyšet ani po bohoslužbách u kafe, ostýchají se sednout si do první řady. A přitom ani jedni nejsou v Božích očích významnější než ti druzí. Při Božím díle je potřeba těch i oněch.

Předpokládá se, že apoštol Pavel napsal epištolu Římanům, aby se představil římským křesťanům, které se chystal navštívit. Psal to v době, kdy ještě Řím neznal, neznal římský křesťanský sbor a vůbec netušil, za jak dramatických okolností se do hlavního města římské říše nakonec dostane. Chtěl jen, aby ti, kdo v té daleké končině věří ve stejného Pána a jsou tedy jeho bratry a sestrami, věděli, co je zač a přijali ho, až se jednou mezi ně dostane.

O to zvláštnější je poslední kapitola epištoly, kde Pavel vyjmenovává překvapivé množství konkrétních lidiček, na které už narazil dříve někde jinde, kteří ho znají a kteří s ním možná dost prožili. Pro nás jsou to nic neříkající jména, která obvykle při čtení jen tak proletíme, aniž bychom nad nimi přemýšleli. Ještě tak jazykozpytci nebo profesionální biblisté nám můžou vyprávět, co které jméno vyjadřuje a kolikrát se vyskytuje v Zákoně novém či starém, ale že by nám takovýhle seznam pozdravů mohl sdělit něco zásadního pro naši současnost, o tom dost pochybujeme.

A je to pochopitelné. S cizími lidmi nás nespojuje žádný prožitek, žádný příběh, nevybavíme si pod jejich jmény žádný obličej, žádné emoce, žádný vztah.

Ovšem pro Pavla každé to jméno představovalo konkrétního člověka, bratra nebo sestru. Jedny učil, druhým kázal, některé pokřtil, s dalšími spolupracoval, a s jinými dokonce trpěl pro Krista. Jsou mu milí a blízcí, i když jsou svou zeměpisnou polohou velice vzdálení.

Odborníci mezi těmi jmény najdou pány i kmány. Jsou tady lidé bohatí a vedle nich otroci, dokonce takoví, kteří nemají ani pořádné jméno (Tertius, Kvartus – pravděpodobně narození v otroctví). Je tu správce městské pokladny, tedy docela významný úředník, a vedle něj propuštěný otrok, který je ale výslovně nazván

bratrem v Kristu. Jsou tu muži, ale i v době, která zdůrazňovala hlavně chlapské role, tady čteme možná polovinu jmen ženských; a nejednou se zdůrazněním, že právě ona jmenovaná zvláště pilně pracovala pro Pána Ježíše Krista.

Velmi často je tady odkaz na sdílenou víru: Epainet, který se první v provincii Asii oddal Kristu, Priska a Akvila, spolupracovníci v díle Krista Ježíše, Marie, která se tolik napracovala, nebo Andronikus a Junius, stejně jako Pavel původně Židé, později Pavlovi spoluvězni pro Jméno Ježíšovo.

Člověk si dokáže představit, že pro Pavla tyto vzpomínky vyvstávaly ve velmi plastický obrázek. Ve chvíli, kdy se s těmito lidmi poprvé setkal, ještě zdaleka netušil, jak veliké dílo začíná. Ale postupem času se stali blízkými přáteli a stáli věrně v díle Božím; a Pavel je všechny zdraví a povzbuzuje je k vytrvalosti ve víře i navzdory pronásledování nebo posměchu. A vzdává za ně chválu Pánu Bohu, který sám upevňuje víru v jednom každém z nás.

Chválí Boha, který narozdíl od nás má s každým jménem spojený konkrétní obličej a který zná do detailu naše příběhy.

Pán Bůh pojme do své mysli a do své lásky každého človíčka, i kdyby si sám připadal bezvýznamný nebo zapomenutý. Pro Hospodina žádný seznam jmen není zbytečný a nicneříkající. Narozdíl od nás Pán Bůh na žádné fotce nemá tvář, která by Mu nic neříkala. U každého zná jeho dobré i špatné stránky, jeho úspěchy i pády, jeho radosti i bolesti.

Lidi z té zmíněné fotky rozvál život do různých konců světa. Ale přes to všechno víme, že nás spojuje společná víra v Pána Ježíše Krista, ve kterého věřil apoštol Pavel, ve kterého věřili dávní římské křesťané, ve kterého věří spousta našich přátel, ať sedí na židli vedle nás nebo bydlí na druhém konci světa. Spojuje nás Ten, který pro nás všechny přišel, aby nás vysvobodil od hříchu a smrti a aby nás vyučil lásce Boží.

Ten, o kterém svědčil Jan Křtitel jako o tom, který musí růst tam, kde sám Jan se bude menšit. Pán Ježíš Kristus, který je tím nejdůležitějším a nejpevnějším bodem našeho světa.

A to je mé přání a moje modlitba: abychom všichni, se všemi našimi jmény, tvářemi a příběhy, zůstávali v Kristu, aby rostl ten, který každého zná jménem a každého miluje. Aby se Boží láska šířila mezi lidmi, aby Boží Pravda vládla světem a Spravedlnost a Milosrdenství šly ruku v ruce. Aby Boží Království pronikalo do našeho světa a Ježíš byl oslavován a chválen tak, jak si to zaslouží.

Pane Ježíši,
Děkujeme za Tvou církev,
za všechny lidi, kteří přijali Tvé vykoupění,
za všechny ty, kdo Tebe následují.
Prosíme Tě, abys upevňoval naše společenství
S blízkými i dalekými
Ve víře, službě i modlitbách.
AMEN!